

ZÁKLADNÍ VĚROUČNÉ VÝROKY CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Adventisté sedmého dne přijímají Bibli za své jediné vyznání víry a z ní odvozují základní věroučné články. Dále uvedené věroučné výroky jsou výrazem toho, jak církev učení Písma chápe a vyjadřuje. K revizi těchto výroků může dojít při zasedání Generální konference, když církev pod vedením Ducha svatého dospěje k plnějšímu pochopení Písma nebo nalezne výstižnější výrazy k vyjádření toho, co učí svaté Boží slovo.

1. PÍSMO SVATÉ

Písmo svaté, Starý i Nový zákon, je psané Boží slovo, které bylo dáno Boží inspirací. Inspirovaní autoři mluvili a psali pod vlivem Ducha svatého. V tomto slově Bůh svěřil lidstvu poznání nezbytné ke spasení. Písmo svaté je nejvyšším, autoritativním a neomylným zjevením Boží vůle. Je měřítkem charakteru, zkušebním kamenem zkušeností, autoritativním základem učení a spolehlivým záznamem Božích činů v dějinách. (Ž 119,105; Př 30,5.6; Iz 8,20; J 17,17; 1Te 2,13; 2Tm 3,16.17; Žd 4,12; 2Pt 1,20.21)

2. TROJEDINÝ BŮH

Bůh je jeden: Otec, Syn a Duch svatý; jednota tří osob od věčnosti. Bůh je nesmrtelný, všemohoucí, vševědoucí, svrchovaný a všudypřítomný. Je nekonečný a přesahuje lidské chápání. Přesto však je znám prostřednictvím svého zjevení. Bohu, který je láska, patří navždy věčná úcta, sláva i služba všeho tvorstva. (Gn 1,26; Dt 6,4; Iz 6,8; Mt 28,19; J 3,16; 2K 1,21.22; 13,13; Ef 4,4–6; 1Pt 1,2)

3. OTEC

Bůh, věčný Otec, je Stvořitel, Původce, Udržovatel a svrchovaný Vládce celého stvoření. Je spravedlivý a svatý, milosrdný a milostivý, dlouhoshovívající a hojný

v neochvějně lásce a věrnosti. Moc a vlastnosti projevené v Synu a v Duchu svatém jsou rovněž ty, které má Otec. (Gn 1,1; Dt 4,35; Ž 110,1; J 3,16; 14,9; 1K 15,28; 1Tm 1,17; 1J 4,8; Zj 4,11)

4. SYN

Bůh, věčný Syn, se stal člověkem v Ježíši Kristu. Skrze něj byly stvořeny všechny věci, zjeven Boží charakter, uskutečnilo se spasení lidstva a svět je jím souzen. Věčný pravý Bůh se v Ježíši Kristu stal také pravým člověkem. Počat z Ducha svatého, narodil se z Marie, panny. Žil a byl pokoušen jako člověk, a přesto byl dokonalým ztělesněním Boží spravedlnosti a lásky. Svými záznaky projevil Boží moc a prokázal, že je Boží zaslíbený Mesiáš. Dobrovolně trpěl a místo nás zemřel na kříži za naše hříchy. Vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a slouží v nebeské svatyni v náš prospěch. Znovu přijde v slávě, aby provždy vysvobodil svůj lid a obnovil všechny věci. (Iz 53,4–6; Da 9,25–27; L 1,35; J 1,1–3.14; 5,22; 10,30; 14,1–3.9.13; Ř 6,23; 1K 15,3.4; 2K 3,18; 5,17–19; Fp 2,5–11; Ko 1,15–19; Žd 2,9–18; 8,1.2)

5. DUCH SVATÝ

Bůh, věčný Duch, spolupůsobil s Otcem a Synem při stvoření, vtělení a vykoupení. Duch svatý je osobou, stejně tak jako jimi jsou Otec a Syn. Inspiroval pisatele Bible. Naplňoval Kristův život mocí. Zve a přesvědčuje lidi. Ty, kteří ho poslechnou, obnovuje a proměňuje k Božímu obrazu. Poslán Otcem a Synem, aby byl vždy s Božími dětmi, obdarovává církev duchovními dary, zmocňuje ji k vydávání svědectví o Kristu a v souladu s Písmem ji uvádí do veškeré pravdy. (Gn 1,1.2; 2S 23,2; Ž 51,11; Iz 61,1; L 1,35; 4,18; J 14,16–18.26; 15,26; 16,7–13; Sk 1,8; 5,3; 10,38; Ř 5,5; 1K 12,7–11; 2K 3,18; 2Pt 1,21)

6. STVOŘENÍ

Bůh zjevil v Písmu spolehlivou a historickou zprávu o své stvořitelské činnosti. Stvořil vesmír a v nedávném šestidenním stvoření učinil „nebe, zemi, moře i všechno, co je v nich, a odpočinul sedmého dne“. Tak ustanovil sobotu jako trvalý památník svého díla vykonaného a dokončeného v průběhu šesti doslovných dnů, které společně se sobotou představovaly stejnou jednotku času, jaká je dnes nazývána týdnem. První muž a žena byli učiněni k Božímu obrazu jako vrcholné dílo stvoření. Obdrželi vládu nad světem a zodpovědnost pečovat o něj. Svět byl po dokončeném stvoření „velmi dobrý“ a zvěstoval Boží slávu. (Gn 1; 2; 5; 11; Ex 20,8–11; Ž 19,2–7; 33,6.9; 104; Iz 45,12.18; Sk 17,24; Ko 1,16; Žd 1,2; 11,3; Zj 10,6; 14,7)

7. PŘIROZENOST ČLOVĚKA

Muž a žena byli stvořeni k Božímu obrazu, vybaveni individualitou a schopností svobodně myslet a jednat. I když byli stvořeni jako svobodné bytosti, jsou závislí na Bohu životem, dýcháním a vším ostatním. Každý člověk je nedělitelnou jednotou tělesných, duchovních a duševních projevů. Když naši první rodiče neposlechli Boha, popřeli svou závislost na něm, a ztratili tím své vznešené postavení. Boží obraz v nich byl porušen a oni se stali kořistí smrti. Jejich potomci dědí tuto padlou přirozenost s jejími následky, rodí se se slabostmi a náklonnostmi ke zlému. Bůh však v Kristu smířil svět se sebou a svým Duchem obnovuje ve smrtelných lidech činících pokání obraz jejich Tvůrce. Stvoření k Boží slávě jsou povoláni milovat Boha, milovat se navzájem a starat se o své životní prostředí. (Gn 1,26–28; 2,7.15; 3; Ž 8,4–8; 51,5.10; 58,3; Jr 17,9; Sk 17,24–28; Ř 5,12–17; 2K 5,19.20; Ef 2,3; 1J 3,4; 4,7.8.11.20)

8. VELKÝ SPOR

Celé lidstvo je vtaženo do velkého sporu mezi Kristem a satanem, v němž jde o Boží charakter, Boží zákon a Boží svrchovanou vládu nad vesmírem. Tento spor začal v nebi, když se jedna ze stvořených bytostí, obdařená možností volby, začala povyšovat. Stala se satanem, Božím odpůrcem, který do odboje strhl část andělů. Svedl Adama a Evu do hříchu, a tím uvedl ducha vzpoury na naši zemi. Hřích znetvořil Boží obraz v lidech, narušil pořádek ve stvořeném světě a zapříčinil zkázu celé země potopou, jak to představuje historická zpráva v Genesis 1–11. Celé tvorstvo pozoruje náš svět, který se stal jevištěm vesmírného sporu, na jehož konci bude Bůh lásky obhájěn. Na pomoc v tomto sporu posílá Kristus svému lidu Ducha svatého a věrné anděly, kteří mají věřící vést, chránit a podporovat na cestě spasení. (Gn 3; 6–8; Jb 1,6–12; Iz 14,12–14; Ez 28,12–18; Ř 1,19–32; 3,4; 5,12–21; 8,19–22; 1K 4,9; Žd 1,14; 1Pt 5,8; 2Pt 3,6; Zj 12,4–9)

9. KRISTŮV ŽIVOT, SMRT A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Jediný smiřující prostředek za lidský hřích Bůh poskytl v Kristově životě dokonalé poslušnosti Boží vůli, v jeho utrpení, smrti a zmrtevýchvstání. Ti, kteří vírou přijímají toto smíření, mohou mít věčný život a celé tvorstvo může lépe chápat nekonečnou a svatou lásku Stvořitele. Toto dokonalé smíření obhájuje spravedlnost Božího zákona a milostivost Božího charakteru, protože odsuzuje náš hřích a poskytuje nám odpuštění. Kristova smrt je zástupná a očistující, smiřující a proměňující. Kristovo zmrtevýchvstání v těle zvěstuje Boží vítězství nad mocnostmi zla a těm, kteří smíření přijímají, zaručuje konečné vítězství nad hříchem a smrtí. Vyhlašuje vládu Ježíše Krista, před kterým se sklání každé koleno na nebi i na zemi. (Gn 3,15; Ž 22,1; Iz 53; J 3,16; 14,30; Ř 1,4; 3,25;

4,25; 8,3.4; 1K 15,3.4.20–22; 2K 5,14.15.19–21; Fp 2,6–11; Ko 2,15; 1Pt 2,21.22; 1J 2,2; 4,10)

10. ZKUŠENOST SPASENÍ

Z nekonečné lásky a milosrdenství Bůh kvůli nám ztotožnil s hříchem Krista, který hřích nepoznal, abychom se v něm směli stát před Bohem spravedlivými. Pod vlivem Ducha svatého si uvědomujeme svou ubohost, uznáváme svou hříšnost, litujeme svých přestoupení a věříme v Ježíše jako Spasitele a Pána, jako zástupce i vzor. Tato zachraňující víra vzniká působením Boží moci prostřednictvím Písma a je darem Boží milosti. Skrze Krista jsme ospravedlněni, přijati za Boží syny a Boží dcery a vysvobozeni z nadvlády hříchu. Skrze Ducha jsme znovuzrozeni a posvěceni. Duch obnovuje naši mysl, do našeho srdce vpisuje Boží zákon lásky a dává nám moc žít svatým životem. Zůstáváme-li v něm, stáváme se účastníky Božské přirozenosti a máme jistotu spasení nyní i na soudu. (Gn 3,15; Iz 45,22; 53; Jr 31,31–34; Ez 33,11; 36,25–27; Abk 2,4; Mk 9,23.24; J 3,3–8.16; 16,8; Ř 3,21–26; 5,6–10; 8,1–4.14–17; 10,17; 12,2; 2K 5,17–21; Ga 1,4; 3,13.14.26; 4,4–7; Ef 2,4–10; Ko 1,13.14; Tt 3,3–7; Žd 8,7–12; 1Pt 1,23; 2,21.22; 2Pt 1,3,4; Zj 13,8)

11. RŮST V KRISTU

Svojí smrtí na kříži Ježíš zvítězil nad mocnostmi zla. Jako ten, kdo během své pozemské služby přemáhal demony, zlomil jejich moc a zpečetil jejich konečný osud. V Ježíšově vítězství spočívá i naše vítězství nad mocnostmi zla, které se nás pokouší stále ovládat, i když s Kristem žijeme v pokoji, v radosti a v jistotě jeho lásky. Nyní nás posiluje Duch svatý, který v nás přebývá. Trvalé odevzdávání Ježíši jako Pánu a Spasiteli nás osvobozuje od břemen minulých hříchů. Nežijeme už v temnotách, ve strachu ze zlých mocností, v nevědomosti a bezsmyslnosti dřívějšího života. Ježíš, který nás vysvobodil, nás povolává, abychom neustále rostli v podobu jeho povahy, abychom s ním denně udržovali spojení v modlitbách, abychom se sytili jeho slovem, abychom hluboce uvažovali o jeho slovu a o jeho mocné péči, abychom ho chválili písněmi při společných bohoslužbách a abychom se zapojili do misijního úkolu světeného církvi. Jsme také povoláni následovat Kristův příklad v soucitné službě naplňování tělesných, duševních, společenských, emočních a duchovních potřeb lidí. Když se budeme věnovat službě lásky těm, kdo žijí kolem nás, a budeme svědky o jeho spasení, jeho neustálá přítomnost skrze Ducha svatého promění každý okamžik a každý úkol v duchovní zkušenost. (1Pa 29,11; Ž 1,1.2; 23,4; 77,11.12; Mt 20,25–28; 25,31–46; L 10,17–20; J 20,21; Ř 8,38.39; 2K 3,17.18; Ga 5,22–25; Ef 5,19.20; 6,12–18; Fp 3,7–14; Ko 1,13.14; 2,6.14.15; 1Te 5,16–18.23; Žd 10,25; Jk 1,27; 2Pt 2,9; 3,18; 1J 4,4)

12. CÍRKEV

Církev je společenství věřících, kteří vyznávají Ježíše jako Pána a Spasitele. V návaznosti na starozákonní Boží lid jsme povoláni ze světa k společné bohoslužbě, k vzájemnému společenství, k vzdělávání se v Božím slově, k slavení Večeře Páně, k službě lidstvu a k světoširému zvěstování evangelia. Církev přijímá svou autoritu od Krista, který je vtěleným Slovem, zjeveným v Písmu. Církev je Boží rodina; její členové, které Bůh přijal za své děti, žijí na základě nové smlouvy. Církev je společenství víry, Kristovo tělo, jehož hlavou je sám Ježíš Kristus. Církev je nevěsta, za kterou Kristus zemřel, aby ji mohl posvětit a očistit. Až se vrátí jako Vítěz, budou před něj postaveni věrní všech věků, které vykoupil svou krví. Bude to slavná církev bez vady a vrásky, svatá a bez úhony. (Gn 12,1–3; Ex 19,3–7; Mt 16,13–20; 18,18; 28,19.20; Sk 2,38–42; 7,38; 1K 1,2; Ef 1,22.23; 2,19–22; 3,8–11; 5,23–27; Ko 1,17.18; 1Pt 2,9)

13. OSTATEK A JEHO POSLÁNÍ

Univerzální církev tvoří všichni ti, kteří skutečně věří v Krista. V posledních dnech, v čase rozsáhlého odpadnutí, byl ostatek církve povolán zachovávat Boží přikázání a víru Ježíšovu. Tento ostatek oznamuje příchod hodiny soudu, zvěstuje, že spasení je možné jen v Ježíši Kristu, a hlásá blízkost jeho druhého příchodu. Toto zvěstování symbolizují tři andělé ze 14. kapitoly knihy Zjevení. Současně probíhá v nebi soud a na zemi je výsledkem zvěstování pokání a náprava. Každý věřící je povolán k osobní účasti na tomto světoširém svědectví. (Da 7,9–14; Iz 1,9; 11,11; Jr 23,3; Mi 2,12; 2K 5,10; 1Pt 1,16–19; 4,17; 2Pt 3,10–14; Ju 3,14; Zj 12,17; 14,6–12; 18,1–4)

14. JEDNOTA KRISTOVA TĚLA

Církev je jedno tělo s mnoha údy, které Bůh povolává z každého národa, pokolení, jazyku a lidu. V Kristu jsme nové stvoření. Nesmí nás dělit rasové, kulturní, vzdělanostní a národnostní rozdíly nebo rozdíly mezi urozenými a nízkými, bohatými a chudými, mezi mužem a ženou. Všichni jsme si rovni v Kristu, který nás jedním Duchem spojil se sebou a jednoho s druhým; nestranně a bez výhrad si máme navzájem sloužit. Díky zjevení Ježíše Krista v Písmu máme podíl na stejné víře a naději a hlásáme všem jednotné svědectví. Tato jednota má svůj zdroj v jednotě trojjediného Boha, který nás přijal za své děti. (Ž 133,1; Mt 28,19.20; J 17,20–23; Sk 17,26.27; Ř 12,4.5; 1K 12,12–14; 2K 5,16.17; Ga 3,27.29; Ef 2,13–16; 4,3–6.11–16; Ko 3,10–15)

15. KŘEST

Křtem vyznáváme svou víru v smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a svědčíme, že jsme zemřeli hříchu a chceme žít novým životem. Takto uznáváme Krista za Pána a Spasitele, stáváme se jeho lidem a jsme přijati za členy jeho církve. Křest je symbolem našeho spojení s Kristem, odpuštění našich hříchů i toho, že jsme přijali Ducha svatého. Je potvrzením víry v Ježíše Krista, jakož i znamením pokání, a koná se ponořením do vody. Křest následuje po důkladném vyučování z Bible a přijetí jejího učení. (Mt 28,19.20; Sk 2,38; 16,30–33; 22,16; Ř 6,1–6; Ga 3,27; Ko 2,12.13)

16. VEČEŘE PÁNĚ

Večeře Páně je účastí na symbolech Ježíšova těla a krve jako vyjádření víry v něho, našeho Pána a Spasitele. V tomto prožitku společenství je přítomen Kristus, který se setkává se svým lidem a posiluje ho. Svou účastí radostně zvěstujeme význam Kristovy smrti, dokud nepřijde. Příprava na tuto večeři zahrnuje zkoumání vlastního svědomí, pokání a vyznání hříchů. Kristus ustanovil umývání nohou jako symbol nového očištění a výraz ochoty vzájemně si sloužit v křesťanské pokoře a sjednotit svá srdce v lásce. Večeře Páně se smějí zúčastnit všichni věřící křesťané. (Mt 26,17–30; J 6,48–63; 13,1–17; 1K 10,16.17; 11,23–30; Zj 3,20)

17. DUCHOVNÍ DARY A SLUŽEBNOSTI

Bůh uděluje všem členům církve v každé době duchovní dary, které má každý člen s láskou použít ve službě pro společné dobro církve a lidstva. Působením Ducha svatého, který obdarovává každého člena podle své vůle, projevují se tyto dary ve schopnostech i služebnostech, které církev potřebuje pro splnění Bohem určených povinností. Podle Písma patří mezi dary Ducha: víra, uzdravování, proctví, zvěstování, vyučování, spravování, smiřování, milosrdenství, sebeobětavá služba, laskavá ochota pomáhat lidem a povzbuzovat je. Některé členy církve Bůh povolal a Duchem uschoptil pro splnění pastoračních, evangelizačních a učitelských úkolů, potřebných pro přípravu členů k službě, pro vzdělání církve k duchovní zralosti, k podpoře jednoty víry a poznání Boha. Používají-li členové tyto dary jako věrní hospodáři rozmanité milosti Boží, je církev chráněna před ničivým vlivem falešného učení, roste Božím růstem a buduje se ve víře a lásce. (Sk 6,1–7; Ř 12,4–8; 1K 12,9–11.27.28; Ef 4,8.11–16; 1Tm 3,1–13; 1Pt 4,10.11)

18. DAR PROROCTVÍ

Písmo dosvědčuje, že jedním z darů Ducha svatého je dar prorocství. Tento dar je příznačný pro církev ostatku a věříme, že se projevil v díle Ellen G. Whiteové. Její spisy promlouvají s prorockou autoritou a jsou církvi pomocí, usměrněním,

poučením i napomenutím. Jasně též potvrzují, že Písmo je měřítkem, kterým je třeba posuzovat každé učení i každou zkušenost. (Nu 12,6; 2Pa 20,20; Am 3,7; Jl 2,28.29; Sk 2,14–21; 2Tm 3,16.17; Žd 1,1–3; Zj 12,17; 19,10; 22,8.9)

19. BOŽÍ ZÁKON

Velké zásady Božího zákona jsou vyjádřeny v Desateru a Ježíš Kristus je představil svým životem. Vyjadřují Boží lásku, vůli a úmysly týkající se lidského chování a vztahů; jsou závazné pro všechny lidi v každé době. Tyto příkazy jsou základem Boží smlouvy s jeho lidem i měřítkem na Božím soudu. Působením Ducha svatého odhalují hřích a probouzejí vědomí potřeby Spasitele. Spasení je pouze z milosti, ne ze skutků, jeho ovocem je poslušnost příkázání. Tato poslušnost rozvíjí křesťanský charakter a dává vnitřní uspokojení. Je svědectvím naší lásky k Pánu a našeho zájmu o naše bližní. Poslušnost víry dokazuje Kristovu moc proměnit život a tím umocňuje křesťanské svědectví. (Ex 20,1–17; Dt 28,1–14; Ž 19,8–15; 40,8.9; Mt 5,17–20; 22,36–40; J 14,15; 15,7–10; Ř 8,3.4; Ef 2,8–10; Žd 8,8–10; 1J 2,3; 5,3; Zj 12,17; 14,12)

20. SOBOTA

Milostivý Stvořitel po šesti stvořitelských dnech odpočinul sedmého dne a ustanovil sobotu pro všechny lidi jako památku stvoření. Čtvrté přikázání Božího nezměnitelného zákona vyžaduje zachovávání sedmého dne jako dne odpočinku, bohoslužby a služby v souladu s učením a konáním Ježíše Krista, Pána soboty. Sobota je dnem radostného společenství s Bohem a mezi věřícími navzájem. Je symbolem našeho vykoupení v Kristu, znamením našeho posvěcení, znakem naší oddanosti Bohu i předzvěstí věčné budoucnosti v Božím království. Sobota je trvalým znamením věčné smlouvy mezi Bohem a jeho lidem. Radostné zachovávání tohoto posvátného času od večera do večera (od západu do západu slunce) je oslavou Boha a jeho stvořitelských i vykupitelských činů. (Gn 2,1–3; Ex 20,8–11; 31,13–17; Lv 23,32; Dt 5,12–15; Iz 56,5.6; 58,13.14; Ez 20,12.20; Mt 12,1–12; Mk 1,32; L 4,16; Žd 4,1–11)

21. KŘEŠŤANSKÉ SPRÁVCOVSTVÍ

Jsme Božími správci; Bůh nám svěřil čas i příležitosti, schopnosti i majetek, dary země i přírodní zdroje. Jsme Bohu zodpovědní za jejich správné užívání. Boží vlastnictví uznáváme věrnou službou Bohu a bližním, odevzdáváním desátek a dobrovolných darů pro zvěstování evangelia a pro podporu a rozvoj církve. Křesťanské správčovství je přednost, kterou nám Bůh daroval, abychom rostli v lásce a vítězili nad sobectvím a lakomstvím. Křesťané mají radost, když mají jiní prospěch z jejich věrného hospodaření. (Gn 1,26–28; 2,15; 1Pa 29,14; Ag 1,3–11; Mal 3,8–12; Mt 23,23; Ř 15,26.27; 1K 9,9–14; 2K 8,1–15; 9,7)

22. KŘESŤANSKÝ ZPŮSOB ŽIVOTA

Jsme povoláni, abychom žili zbožně, smýšleli, cítili a jednali ve všech oblastech našeho osobního i společenského života v souladu se zásadami Písma. Aby Duch svatý v nás mohl utvářet charakter našeho Pána, účastníme se jen toho, co bude podporovat křesťanskou čistotu, zdraví a radost v našem životě. To znamená, že i naše zábavy a činnost ve volném čase se řídí normami křesťanského vkusu a krásy. Při veškerém respektování kulturních odlišností má být náš oděv jednoduchý, skromný a čistý, jak se sluší na lidi, jejichž krása nespočívá v zevnějších ozdobách, ale v ozdobě šlechetného a tichého ducha. To znamená, že se máme rozumně starat o své tělo jako o chrám Ducha svatého. Kromě přiměřeného pohybu a odpočinku máme dodávat tělu nejzdravější stravu, jakou můžeme připravit, a zdržovat se těch pokrmů, které Písmo označuje za nečisté. Alkoholické nápoje, tabák a nezodpovědné užívání drog a narkotik škodí našemu tělu, a proto je nemáme užívat. Místo toho se máme zapojit do všeho, co naši mysl i tělo podřizuje Kristu, který má zájem o naše zdraví, radost a štěstí. (Gn 7,2; Ex 20,15; Lv 11,1–47; Ž 106,3; Ř 12,1.2; 1K 6,19.20; 10,31; 2K 6,14–7,1; 10,5; Ef 5,1–21; Fp 2,4; 4,8; 1Tm 2,9.10; Tt 2,11.12; 1Pt 3,1–4; 1J 2,6; 3J 2)

23. MANŽELSTVÍ A RODINA

Manželství ustanovil Bůh v ráji a Pán Ježíš je potvrdil jako celoživotní spojení muže a ženy ve společenství lásky. Manželský slib činí křesťan jak Bohu, tak i svému životnímu partnerovi. Do křesťanského manželství by měli vstupovat jen muž a žena stejného vyznání. Vzájemná láska, úcta, respekt a zodpovědnost jsou pojivem tohoto svazku, který má zrcadlit lásku, svatost, důvěru a trvalost vztahu mezi Kristem a jeho církví. O rozvodu Ježíš Kristus učil, že ten, kdo se rozvádí (s výjimkou smilstva partnera) a uzavírá nový manželský svazek, dopouští se cizoložství. I když některé rodinné svazky nejsou ideální, muž a žena, kteří se v Kristu odevzdávají v manželství jeden druhému, mohou pod vlivem Ducha svatého a péče církve dosáhnout jednoty lásky. Bůh žehná rodině a chce, aby si její členové vzájemně pomáhali k úplné zralosti. Upevňování soudržnosti rodiny je jedním z cílů poselství evangelia pro poslední dobu. Rodiče mají vést své děti, aby milovaly a poslouchaly Boha. Svým příkladem a slovy je mají učit, že Kristus je laskavý, vlídný a starostlivý průvodce, který si přeje, aby se staly údy jeho těla, členy Boží rodiny, jejíž součástí jsou svobodní i lidé v manželském svazku. (Gn 2,18–25; Ex 20,12; Dt 6,5–9; Př 22,6; Mal 4,5.6; Mt 5,31.32; 19,3–9.12; Mk 10,11.12; J 2,1–11; 1K 7,7.10.11; 2K 6,14; Ef 5,21–33; 6,1–4)

24. KRISTOVA SLUŽBA V NEBESKÉ SVATYNĚ

V nebi je svatyně, pravý svatostánek, jehož stavitelem je Pán, a ne člověk. V něm Kristus slouží v náš prospěch, zpřístupňuje věřícím požehnání své smiřující obě-

ti, přinesené jednou provždy na kříži. Po svém nanebevstoupení byl Kristus uveden do úřadu jako náš slavný Velekněz a začal svou prostřednickou službu, jejímž předobrazem byla služba velekněze v prvním oddělení pozemské svatyně. Roku 1844, na konci prorockého období 2 300 dnů (let), přešel k druhé a závěrečné fázi své usmiřující služby, jejímž předobrazem byla služba velekněze ve svatyni svatých pozemské svatyně. Je to dílo vyšetřujícího soudu, který je součástí závěrečného odstraňování veškerého hříchu. Předobrazem této skutečnosti bylo očišťování starodávné židovské svatyně v Den smíření. V předobrazné službě byla svatyně očištěna krví obětních zvířat, ale nebeské skutečnosti se očišťují dokonalou obětí Ježíšovy krve. Vyšetřující soud odhaluje nebeským bytostem, kdo z mrtvých zesnul v Kristu, a proto je v něm uznán hodným mít podíl na prvním vzkříšení. Tento soud také ukazuje, kdo z živých zůstává v Kristu, zachovává Boží přikázání a víru Ježíše Krista, a proto je v něm připraven k vstupu do věčného království. Tento soud obhajuje Boží spravedlnost zachraňující ty, kteří věří v Ježíše Krista. Prohlašuje, že lidé, kteří zůstali Bohu věrni, obdrží království. Dověření Kristovy služby v nebeské svatyni bude pro lidi před druhým adventem znamenat ukončení doby milosti. (Lv 16; Nu 14,34; Ez 4,6; Da 7,9–27; 8,13,14; 9,24–27; Žd 1,3; 2,16,17; 4,14–16; 8,1–5; 9,11–28; 10,19–22; Zj 8,3–5; 11,19; 14,6,7; 20,12; 14,12; 22,11,12)

25. DRUHÝ PŘÍCHOD JEŽÍŠE KRISTA

Druhý příchod Ježíše Krista je křesťanskou nadějí církve, slavným vyvrcholením evangelia. Spasitelův příchod bude doslovný, osobní, viditelný a celosvětový. Při Kristově návratu spravedliví mrtví budou vzkříšeni a spolu se spravedlivými živými budou oslaveni a vzati do nebe, avšak nespravedliví zemřou. Naplnění většiny prococtví a současný stav světa naznačují, že Kristův příchod je blízko. Bůh nám nezjevil čas této události, ale nabádá nás, abychom byli stále připraveni. (Mt 24; Mk 13; L 21; J 14,1–3; Sk 1,9–11; 1K 15,51–54; 1Te 4,13–18; 5,1–6; 2Te 1,7–10; 2,8; 2Tm 3,1–5; Tt 2,13; Žd 9,28; Zj 1,7; 14,14–20; 19,11–21)

26. SMRT A VZKŘÍŠENÍ

Důsledkem hříchu je smrt. Avšak Bůh, který jediný je nesmrtelný, dá svým vykoupeným věčný život. Až do dne příchodu Páně je smrt pro všechny lidi stavem nevědomí. Až se zjeví Kristus, který je naším životem, vzkříšení spravedliví a živí spravedliví budou oslaveni a uchvázeni vstříc svému Pánu. Druhé vzkříšení, vzkříšení nespravedlivých, bude o tisíc let později. (Jb 19,25–27; Ž 146,3,4; Kaz 9,5,6,10; Da 12,2,13; Iz 25,8; J 5,28,29; 11,11–14; Ř 6,23; 1K 15,51–54; Ko 3,4; 1Te 4,13–17; 1Tm 6,15,16; Zj 20,1–10)

27. TISÍCILETÍ A KONEC HŘÍCHU

Milénium znamená tisíciletou vládu Ježíše Krista s jeho svatými v nebi v době mezi prvním a druhým vzkříšením. V této době budou bezbožní mrtví souzeni; země bude úplně pustá, bez živých lidí, obývat ji bude satan a jeho andělé. Na konci tohoto období Kristus se svými svatými i se svatým městem sestoupí z nebe na zem. Tehdy budou vzkříšeni nespravedliví mrtví, kteří spolu se satanem a jeho anděly obklíčí Boží město, avšak oheň od Boha je spálí a očistí zemi. Takto bude vesmír navěky zbaven hříchu a hříšníků. (Jr 4,23–26; Ez 28,18.19; Mal 4,1; 1K 6,2.3; Zj 20; 21,1–5)

28. NOVÁ ZEMĚ

Na nové zemi, kde přebývá spravedlnost, Bůh poskytne vykoupeným trvalý domov, dokonalé prostředí pro věčný život, lásku, radost a vzdělávání ve své přítomnosti. Bůh sám tam bude přebývat se svým lidem a utrpení ani smrt tam už nebude. Velký spor skončí a hříchu již nebude. Všechno živé i neživé bude zvěstovat, že Bůh je láska. A Bůh bude vládnout navěky. Amen. (Iz 35; 65,17–25; Mt 5,5; 2Pt 3,13; Zj 11,15; 21,1–7; 22,1–5)